

ÚJLAKI HANGOK

AZ ÚJLAKI KATOLIKUS EGYHÁZKÖZSÉG LAPJA

VI. évf. 1. szám

2001. JANUÁR

Jézus az Úr

A november 25-én, Krisztus Király ünnepén megtartott Budapesti Regionális Karizmatikus Találkozó útravalót adott a jubileumi év befejezésére és egyben a 2001. évre. Mottója – „Mert nem adatott más név az ég alatt az embernek, amelyben üdvözülhetnénk” (ApCsel 4,12) – kapcsolódik Jézus nevének január elsejei ünnepéhez. Új év, új lehetőségek, új feladatok. Néhány gondolat az elhangzottakból:

A feltétel nélküli megbocsátás nagyon lényeges elem a természetes és természet fölötti szeretet összehasonlításában. Bécsér Róbert ferences atya kifejtette, hogy nem elég gentleman szinten becsületesnek, jónak lenni. A bibliai gazdag ifjú szeretete is kudarcot vallott: Jézus a nyolc boldogságra alapozva egész, kitágított szívemet kéri.

Jól illeszkedett az előadáshoz a Marik József által vezetett ima, ami hozzásegített a saját élethelyzetünkben a megbocsátáshoz. Délután Kunszabó Zoltán beszélt Budapest evangelizálásáról. „Budapest alszik? Nem! Budapest halott!” Sok a bűn, de megvannak a szellemi eszközeink, melyek által Jézus Krisztus Úr lehet. Mert ahogy énekeltük:

*„Van egy név minden egyéb név felett,
A názáreti Jézus szent neve,
Őt magasztalom, róla szól az én dalom,
Van egy név minden egyéb név felett.*

*Ma is van számodra újulás,
csalódott szívednek gyógyulás,
Mert fenn a Golgotán*

minden elvégeztetett,

Ma is van számodra újulás.”

A szentségimádás után Kovács Gábor atya a Dominus Iesus c. legújabb tanítói hivatali megnyilatkozásról beszélt. Az irat a II. Vatikáni zsinat tanítását fejti ki. Jézus nemcsak közvetíti az isteni igazságot, hanem Ő az Igazság! „Én vagyok az út, az igazság és az élet.
 folytatás a 2. oldalon

„Mennyire szeretik egymást”, avagy a krisztushívők esélye az új évezredben

„Nehéz kereszténynek lenni ebben a mai világban.” Meglehető, a könyökünkön jön ki ez a mondás, ettől azonban igaz marad. Elkeserítő, hogy 2000 év sem volt elég a világnak az örömhír általános elfogadására. A bűn szennye mindig is toronymagasan állt, de a huszadik század ehhez még hozzá tudott tenni annyit, hogy megszüntette a lelkiismeretet, legalizálta az önzést. Megérte az áldozat, Uram?

Kézenfekvő keresztény gondolatok ezek az új évezred beköszöntével. Hiába harcolunk, kidöntik az emlékkeresztet, ellopják a szentek szobrát, kirabolják a plébánost, elhajtják a magzatot - felsorolni se tudjuk mindazt, ami felháborít bennünket. Miért nem segítesz minket jobban a harcban, Uram?

Talán mert nem ezt várja el tőlünk. Talán nem harcolnunk kellene, nem a saját fegyverével kellene megvernünk a világot, amely fegyver forgatásában amúgyis ő a jártasabb. Mindig legyőzni akarjuk - pedig meggyőzni volna jó.

Van Schillernek egy balladája, amelyben egy hős meg akar ölni egy zsarnokot, ám elfogják és halálra ítélik. Ő maga is elfogadja a dolgok eme rendjét, csak még valami halaszthatatlan elintéznivalója van ebben az életben, és hősünk helyett kezesként addig egy barátja ül be a siralomházba a zsarnok engedelmével. Már éppen lejár a határidő, és küszöbön áll a kezes kivégzése és vele hősünk erkölcsi megsemmisülése, amikor a legutolsó pillanatban mégiscsak sikerül visszaérnie és fejét a hóhérbárd alá hajtania. Ez azonban nem süjt le, ehelyett a két jóbarát egymás iránti szeretetétől és hűségétől lenyűgözött zsarnok arra kéri őket, fogadják be őt is harmadikként szövetségükbe.

Mi, keresztények is egy szövetség részesei vagyunk. Egyetlen esélyünk a világ meggyőzésére, ha sikerül ezt az - Istennel kötött és egymás közt is ápolat - szövetséget olyan irigylésre méltóvá, olyan vonzóvá tennünk, hogy a „gonoszok” közénk kéredzkednek. Ez persze lehetetlennek látszik - de hát Neked, Uram, semmi sem az! Hadd legyünk eszközeid a lehetetlen megvalósításában!

Szaszovszky József

Szűz Mária oltár

1760-ban készült. Barokk oltárfalát korintuszi pillér-oszloppár keretezi. Oromképe a Szentháromságot ábrázolja. Oltárképe barokk Immaculata kép. 1902-ben az oltárkép helyére lourdes-i Mária-szobrot állítottak, majd néhány évtized múlva az Immaculata festmény restaurálva újra az oltárra került. Ekkor helyezték az oltárkép alá predellaképpül a templom legrégebbi festményét, az 1706-ban készült Segítő Mária kegyképet, mely Újlak első templomának oltárképe volt. Kétoldalt Keresztelő Szent János és Szent Péter apostol szobra áll.

*Isten legszebb temploma,
üdvözlégy Szent Szűzanya!*

*Kit már mikor fogantatott,
megszentelt az ég Ura.*

Te, kiben bűn nem vala,

üdvözlégy Szent Szűzanya! (ÉE 313) Tarján Mária

*Minden kedves olvasónknak az Úr kegyelmében gazdag
boldog új évet – új évezredet kívánunk!*

folytatás az 1. oldalról Senki sem jut az Atyához, csak énáltalam." (Jn 14,6) Nincs igazság senki másban, mert más név nem adatott nekünk. Se Buddha, se Konfuciusz, se Mohamed. Benne lakik az istenség teljessége (vö. Kol 2,10). Péter utódja hagyta jóvá ezt a dokumentumot, melynek alapján Jézust nem lehet besorolni a vallásalapítók közé. Isten Jézus Krisztus kereszthalálán és feltámadásán keresztül üdvözíti az embert. Mindenki üdvözülhet, de csak Jézus Krisztus misztériumában. „Higgy Jézus Krisztusban és üdvözülj!” Az ökumenizmus kérdésével kapcsolatban Gábor atya kifejtette, hogy azokkal mély, alapvető közösségünk van, akik hisznek Jézus Krisztusban. Mindenki üdvözülhet, de az üdvösséghez minden szükséges elem teljesen a katolikus vallásban található meg. Abban a vallásban, ahol Péter sziklájára épül az Egyház. Ez a protestánsok nemtetszését váltotta ki. Természetesen el kell ismernünk, hogy sokmindenben lehetnek jobb keresztények nálunk, és mi is tanulhatunk tőlük.

A találkozózt szentmise zárta, melyben Kemenes Gábor atya arról beszélt, el tudom-e mondani, hogy Krisztus él, győz és uralkodik életemben? Tudok-e hálát adni, hogy Ő az, aki vezet cselekedeteimet, szívemet, gondolataimat? Megélem-e az első szeretetet és azt, hogy Jézus Krisztus az Úr az életemben? Teszek-e erről tanúságot akkor is, ha emiatt hátrányok érnek?

Az elhangzott gondolatok bőven adnak útmutatást a háláadásra és az újrakezdéshez.

Kegelevich Lászlóné

Újlaki emlékek

Októberi számunkban egyik testvérünk újlaki emlékeiből idéztünk. Gondolatai közzétételét most azzal folytatjuk, hogy a Zsigmond téri Árpád gimnázium örököséiként 1940-re készült el az iskola mai épülete. Összecsukható szárnyasoltár ékesítette a márványozott aulát, ahol rendszeresen szentmisét is bemutatnak, de nagyobb ünnepeken a diákok „zárt alakzatban”, máriás zászlók alatt Újlakra vonultak át misére. Az iskolában hitoktatás is folyt, aminek 1949 őszén diszkrét terrorral vetettek véget. (Emlékezőnk részletes beszámolója erről a *Keresztény élet* VII./12. számában jelent meg.) A hittanár a tananyagot saját szavaival diktáló dr. Barabás Ferenc atya volt, aki eleinte magánlakásban, később az újlaki plébánián lakott, és nevét Belányira változtatta (talán a Mindszenty-ügyben való szerepeltetése miatt). 1950 táján ő tartotta Újlakon a diákmisét. A mise főbb szövegeit a résztvevők magyarul imádkozták egy *Missa recitata* című, de egyébként színmagyar nyelvű füzetből, jócskán megelőlegezve ezzel a zsinat anyanyelvi reformját. (Vajon főlatalható-e még egy ilyen füzet valahol?) Az akkoriban Újlakon szolgáló papok közé tartozott még Élő József, Szotyori-Nagy Károly, valamint Ajtay Kálmán, aki a templombelsőt is lefestette.

lejegyezte Sz. J.

Dr. Kerek Imréné Judit

Újlaki arcok

„Hálát adok, Uram, teljes szívemből, mert megsokszoroztad lelkem erejét.”

Életem első harmada a híres Tisza parti városhoz, Tokajhoz kapcsolódott. A 40-es évek elején egy kántor-tanító második gyermekeként születtem. Édesapám szerető gondoskodását sajnos nem sokáig élvezhettem, mert a katonai behívó orosz frontra szólította, ahol 43-ban eltűnt. Így félárva-ként nevelkedtem. Ennek ellenére szép gyermekkort tudhatok magaménak. Ez egyrészt édesanyám rendkívüli lelkierejének, másrészt a család és a baráti környezet áldozatvállalásának volt köszönhető. Keresztény családban éltem, ahol alig pár hetesen - bombariadóból kifolyólag - egyik nagynéném egy árokban keresztelt meg. Később - e történésről nem tudva - az Egyház is kiszolgáltatta a Krisztushoz tartozás örök jelét nekem. Istennel való kapcsolatom gyermekkortomban rendszeres és intenzív volt. Az ima, még ha szokásból is, elmaradhatatlan volt napi teendőimben. Lelki fejlődésemre - hitoktatóimon kívül - az anyai nagymama minden nehézségben megmaradó élő hite, és később a házunkban lakó kántormő (egy apáca) tanúságtevő élete volt nagy hatással. Nővéremmel - aki később ének szakos tanár lett - majdnem minden nap részt vettünk szentmisén, ahol az együtténeklés öröme szinte a mennyországba röpített bennünket. Nem igazán értettem én akkor a szent misztériumot, mi történik az oltáron, csak azt éreztem, valami megrendítően szépnek, felfoghatatlanul jónak vagyok a részese.

Érettségi után Budapestre kerültem az ELTE hallgatójaként, ahol 1965-ben fizika-könyvtár szakon szereztem diplomát. Humán érdeklődésű vagyok, kényszerűségből kerültem a fizika szakra. Mivel kamaszkorom óta igen nagy vágyat éreztem a tanári hivatáshoz, nem könyvtárosként, hanem tanárként helyezkedtem el. Úgy gondoltam, ha az élet ezt a lehetőséget kínálta számomra, fizikatanárként kell helyt állnom. Jól választottam. Szép munkával, sok örömmel, eredménnyel áldott meg az Úr, hála legyen érte. Az egyetemen ismerkedtem meg férjemmel, a diploma megszerzése után kötöttünk házasságot és költöztünk az újlaki plébánia körzetébe. Két leányunk György atya keze alatt, a kisközösségekben nevelődött fel, vált felnőtté. Két fiú unokánk van.

Az újlaki plébánia életébe való bekapcsolódás a hazatalálást jelentette. Új utak, felismerések, távlatok nyíltak meg előttem. Társult ehhez egy mérhetetlen vágy: minél többet tudni Jézusról, egyre közelebb kerülni hozzá, és az Ő igaz és szent törvényeihez igazítani életemet. Minél több időt fordítok szentmisére, imára, szentségimádásra, tevékeny szeretetre, annál erősebb, örömtelibb, kiegyensúlyozottabb vagyok. A zsolnárossal együtt énekelem; „Hálát adok, Uram, teljes szívemből, mert megsokszoroztad lelkem erejét.” Igyekszem hétköznapi tevékenységekkel is (karitás munka, ügyintézés, oltárdíszítés stb.) Egyházunkat szolgálni, hiszen „az Egyház Krisztus teste. A test ugyan egy, de sok tagja van” - és minden tag kizárólagos feladatot kapott és királyi papságra hivatott.

„Éhes voltam és ennem adtatok...”

A lapunk múltbéli számában közzétett Karitás-felhívásra újabb újlakiak kapcsolódtak bele a hajléktalanok meleg étellel való ellátásába. Jelenleg huszonketten vannak, akik időnként egy-egy fazék étellel gondoskodnak a rászorulóknak jóllakatásáról, ezzel is aktív tanúságot téve kereszténységükről. „Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek”, mondja a király cselekedetükre (Mt 25,40).

Egy környékbeli pékmester, alighanem hasonló gondolatoktól vezérelve, arra gondolt, jó lenne, ha esténként megmaradó áruja szintén az éhezést enyhítené. Többszöri sikertelen próbálkozása után egy, a hajléktalanok sorsát szívén viselő orvost talált segítőül, akit azonban az élelemosztás a nincstelenek orvosi ellátásában akadályozott. Szerencsére azonban mindketten rátaláltak, nagyjából párhuzamosan, az újlakiakra, így az adventtel együtt az esti kenyér- és süteményosztás is megkezdődött a Batthyányi téren a szegények között. A munkát 8-10, zömmel újlaki illetőségű segítő végzi.

Szántó Eszter, Udvardy László és Rácz Gábor nemcsak végzi, hanem szervezi is a szolgálatokat. Köszönjük nekik, hogy munkájuk mozgósító erejével másokat is rávezetnek a felebaráti szeretet aktív gyakorlására. Erőt és kitartást kérünk valamennyi segítő kéz további munkájához.

Sz. J.

Családi események

Megszületett:

Zágoni Zoltán és Dabi Anna első lánya, Zsófia.

Örök hűséget esküdött egymásnak:

Szabó Géza és Král Edit 30-án.

Halottaink:

Kalácska Lajos (88), Tátrai Józsefné (75), Dr. Korchmáros Pál (86), Pápai Mihály (68), Bognár István (75), Káldor Andrásné (87), Illés József (82), Reitter Károly (88), Kiss József (87).

Az imádság kezdete

A Mester maga köré gyűjti tanítványait és megkérdezi tőlük: – Hol az imádság kezdete?

Az első így felel:

– A bajban. Mert hogyha bajban vagyok, akkor szinte önkéntelenül Istenhez fordulok.

A második így felel:

– Az ujjongásban. Mert hogyha ujjongok, akkor a lelkem kiemelkedik félelmeim és gondjaim tokjából és Istenhez lendül.

A harmadik azt mondja:

– A csöndben. Mert hogyha minden elcsöndesült bennem, akkor beszélhet Isten.

Így szól a negyedik:

– A gyermek gügyögésében. Mert csak ha megint olyan leszek, mint a gyermek, és nem szégyellek dadogni Isten előtt, akkor lesz úgy, hogy Ő egészen nagy, én meg egészen kicsi vagyok, és akkor minden jó.

A Mester azt mondja erre:

– Mind jól válaszoltatok. De van még egy kezdet, és az megelőzi mindazokat, amelyeket mondtatok. Az imádság magánál Istennél kezdődik. Ő kezdi el, nem mi.

Klaus Hemmerle

Megjelent a *Christ in der Gegenwart* c. lap 2000. évi 35. számában, fordította Sz.J.

Védőszentek

Elmarasztaló bíráló jelent meg az *Újlaki Hangok* decemberi számában a *Mákvirágok* közösségnek a *Ki mit tud* műsorban előadott produkciójáról. Esztétikai szempontból a kritika jogos, a darab technikailag kiforrotlan volt. De egy plébániai *Ki mit tud* csak akkor jogosult, ha célja nem kizárólag a művészet, hanem a hívő közösség élménymegosztása. Nem színjátszókör teljesítményét láttuk. Mélyen hívő (és egyébként ezer módon elfoglalt) egyetemisták időt és energiát fordítottak arra, hogy saját lelkük egy darabját adják át nekünk. Nem másoktól betanított jámbor kliséket reprodukáltak, hanem azt mondták ki, amit ők átéltek, a maguk nyelvén. Ha az eredetiségre, kreativitásra különíjlett volna kitűzve, ez a szám méltán vitte volna el a pálmát.

Aki a darab cselekményét nem értette, annak nyilván ismeretlen a gondolat: *bérmavédőszentet választani*. A népegyház korában a gyermek-bérmálkozók automatikusan átvették bérmanévként a bérmászülő keresztnévét. A pluralizmus korának Egyházában a bérmálkozó tudatos választással keresi meg azt a szentet, akivel lelki rokonságot érez, s annak nevét veszi föl. Fiatal testvéreink – teljesen önállóan, saját leleményükből – e választás mennyei hátteréről lebbentették föl a fátylat. Miközben a földön a bérmálkozók védőszentet választanak, a szentek is tanácskoznak a mennyben, s igazából ők határoznak. Amikor Szent Margit az imádkozó lány vállára teszi a kezét, a földön is megszületik a döntés. A szentek persze valójában Isten föltárt szívének tűz- és fénytengeréből olvassák ki közbenjárói feladataikat, de egész biztosan nem magányosan, hanem egymással is boldog közösségben: innen a darab teológiai hitele.

Az újlaki fiatalokkal való beszélgetésből tudom, milyen sokat jelent nekik, hogy nem a serdülő- vagy ifjúkorban, hanem a húsz év körüli fiatal felnőttkorban bérmálkozhattak; akiknél nem így történt, fájjalják. Ugyanezek a fiatalok készséggel állnak kezeseként a *katekumenek* mellé, hogy segítsék őket Jézus Krisztus melletti döntésük érlelődésében. Szellemileg zavaros korunkban a tudatos, felelős döntésnek a kereszténységben játszott szerepe nem hangsúlyozható eléggé. A tradicionalizmus, mely a hitéletben pusztán a múltban kialakult viselkedésformák reprodukcióját látja, megindult lefelé a történelem süllyesztőjében. A Szentlélek *Creator Spiritus*, nem *Reproductor Spiritus*: a kreativitás és nem a másolás Lelke. A *Mákvirágok* hittel mutattak rá, hogy krisztusi elköteleződésünk legmélyebb alapja az isteni régióban, a mennyei dicsőségben található. Úgy gondolom, az újlaki egyházközség büszke lehet fiataljainak kreatív tanúságtételére.

Kovács Gábor

Evangélikusok

A januári ökumenikus imahét alkalmából ezúttal a harmadik legnagyobb magyarországi történelmi felekezet, a mintegy kétszázézer lelket számláló evangélikus egyház egy gyülekezetébe látogattam el.

A Dévai Bíró Mátyásról, a „magyar Lutherről” nevezett téren a Pacsirtamező utcára nyílik a termésköből épült meredektornyú lutheránus templom. A templom mögötti parókian beszélgettem Bálintné Varsányi Vilmával. A kedves, energikus asszony a gyülekezet lelkésze.

Kérem, mondjon pár szót a gyülekezetéről!

– Kicsi gyülekezet a miénk. Hatszáz körül van regisztrált tagjaink száma. Ennek kb. a fele aktív. Ebből úgy nyolcvan-százötz gyerek, fiatal jár hozzánk. Ez a szám a ténylegesen idejárókat takarja. Nehezen mozdul viszont a középgeneráció. A nyugdíjasok közül megintcsak többen aktívak.

Ennyi fiatalnak milyen a hitoktatása?

– Számos hittanórát tartunk. A felekezet kis létszáma miatt az iskolában nem oktatunk, mert itt csak egy-két gyerek jönne össze. Inkább templomi hittant tartunk, korosztályok szerint. Régebben sajnos sokan a konfirmáció után – ez általában 12 éves kort jelentett – abbahagyták a hittant. Most már a 16-17 éveseknek is van csoportja. Ugyancsak próbálkozunk fiatal felnőtt csoporttal. Itt vannak azok is, akik az utcáról térnek be hozzánk. Ezek kb. 80%-a kéri oktatását, s előbb-utóbb konfirmál is. Ugyancsak van felnőttek bibliaórája.

Milyen közösségi élet van a gyülekezetben?

– Kifejezetten a közösségi élet előmozdítására kezdtük el a családi istentiszteleteket. Itt családok mondják a zsoltárokat, az egyes könyörgéseket. A beszédet persze továbbra is a lelkész mondja. Az istentisztelet után lemegyünk a gyülekezeti terembe, ahol meg tudjuk egymást szólintani. Van énekarunk is, rendezünk gyülekezeti kirándulásokat, csöndesnapot. Mindent megpróbálunk, amiről úgy látjuk, hogy segíthet a közösség fejlesztésében. Nemrég, Örök élet vasárnapján (= Krisztus Király) meghívtuk mindazokat, akiknek valamely hozzátartozója meghalt az eltelt egy évben. Gyertyagyújtás mellett összegyűltünk, fölolvastuk a neveket,

folytatás a 4. oldalon

Egyházközségünk rendszeres programjai

Szentmisék rendje:

hétköznap: 6³⁰, 8⁰⁰, 18⁰⁰
vasárnap: 7³⁰, 9⁰⁰, 10³⁰, 18⁰⁰, 19⁰⁰

Gyóntatás: szentmisék előtt és elején

Szentségimádás: minden csütörtökön és minden hónap első szombatján az esti misék után.

Zsolozsma: péntek 7; vasárnap 17³⁰

Gyermekeinkért ajánljuk fel minden

hónap 21-én az esti szentmisét.

Szent István kápolna miserendje:

hétköznap: 17³⁰; vasárnap: 9⁰⁰, 11⁰⁰

Margitszigeti kápolna miserendje:

vasárnap 11⁴⁵

Zikkaron imaösszejövétel minden hónap első szerdáján 18³⁰-20³⁰-ig a Szent István teremben. Az imaösszejövétel minden érdeklődő számára nyitott.

Iroda (Bécsi út 32. ☎: 335-3573): hétköznapokon 9⁰⁰-12⁰⁰ és 15⁰⁰-18⁰⁰.

Karitás (Bécsi út 18.): hétfő 17⁰⁰-18⁰⁰

Könyvtár (hittantermek előterében):

vasárnap 10⁰⁰-10³⁰ és 18⁴⁵-19⁰⁰.

Nyugdíjasok összejövetele: minden

kedden 10⁰⁰-tól a hittantermekben

Teadélelőtt: minden 2. vasárnap a 9-es

mise után a Szent Erzsébet teremben

Zenei pályázat

A Páter Tamás Alajos Alapítvány zenei pályázatát hirdet gyermekkórusok, zenekarok, iskolai kórusok, vegyeskarok és egyházi kórusok, zenekarok számára.

A jelentkezés módja: Jelentkezési űrlapot és kottaanyagot megcímzett és felbélyegzett C4-es válaszboríték eljuttatásával lehet igényelni. A jelentkezőknek vállalniuk kell, hogy a kölcsönkapott kottákat – vagy ellenértékét – legkésőbb két héten belül visszaküldik a titkárságra. Nevezési díjat nem kérünk, de adományokat köszönettel elfogadunk. Az alapítvány címe: 1024 Budapest, Margit krt 23. Tel: 202-5119 (Kovács Mária).

Újlaki Hangok

Megjelenik havonta

A januári számot szerkesztették:

Békési Mariann, Havasiné Zentai Edit, Dr. Keglevich Lászlóné, Szabó Szeverin, Szaszovszky József

Kiadja: Újlaki Sárlos Boldogasszony Plébánia (1023 Budapest, Bécsi út 32.)

Felelős kiadó: Mester János

Januári naptár

1. H. Újév, Szűz Mária, Isten Anyja – kötelező ünnep, vasárnapi miserend
6. Szo. Gáspár, Menyhért, Boldizsár
7. V. Vízkereszt
8. H. Urunk megkeresztelkedése

Szent Margit ünnepe a Margitszigeten

Január 14-én, vasárnap délelőtt 11 órakor Paskai László bíboros úr mutat be szentmisét a romoknál felállított oltárnál, 12 órakor a kápolnában lesz szentmise.

– 15-én, 16-án és 17-én triduumot tart a kápolnában Kovács Gábor atya minden nap du. 5 órakor. – 18-án, Szent Margit napján de. 10 órakor Balás János atya, du. 5 órakor Leszkovszky Pál atya mond szentmisét.

25. Cs. Szent Pál megtérése

31. Sz. Bosco Szent János

Gitáros misék a hónapban: 7-én 19⁰⁰, 21-én 19⁰⁰

Hírek, hirdetések

❖ **Adó.** Akik személyi jövedelemadójuk 1-1%-áról rendelkezhetnek, azoknak szíves figyelmébe ajánljuk egyfelől a Katolikus Egyházat (adószáma: 0011), másfelől az újlaki plébániához tartozó két alapítványt. Az Újlaki Sárlos Boldogasszony alapítvány adószáma: 18083440-1-41, az Újlak Karitás alapítványé: 18018844-1-41.

folytatás a 3. oldalról és minden névhez azt az igét, amely a temetésen hangzott el. Nem sebeket akartunk föltépni, hanem azt szerettük volna, ha Isten vigasztaló szava eléri őket. Jók voltak a visszajelzések, úgy tűnik, többeknek segített ez az este.

A hittanok és a nagyobb rendezvények mellett állandó tevékenységünk a látogatás. Szinte minden nap megyünk családokhoz. Ezt nagyon fontosnak tartom. Ha nincs élő kapcsolat, az emberek lassan elmaradoznak.

Hogy győzi ezt?

– A sok munkában segédlelkészemen, hitoktatónkon kívül is többen segítenek. Van egy kis kör, akik sokat vállalnak, beteglátogatástól kezdve a bevásárláson keresztül az ügyintézésig.

Milyen tapasztalatai vannak az ökumenikus kezdeményezésekről?

– Bevallom, a tavalyi nagy nyitás, az augsburgi események és a teológiai közeledés után kicsit hidegzuhanyként ért a közelmúltban a Dominus Iesus nyilatkozat. A gyülekezet szintjén viszont rendszeres a kapcsolatunk a Péter Pál plébániával és a Vörösvári úti plébániával, és természetesen a közeli református egyházközséggel is. Gyakorlati szempontból is fontosnak tartom, hogy ismerjük a katolikus álláspontot, hiszen sok nálunk a vegyesházasság. Ott pedig naponta fölmerülnek ilyen kérdések, mint hogy vessünk-e keresztet vagy sem, vagy hogy melyik templomba menjünk istentiszteletre. Szerintem mint oly sok más is, az ökumenizmus is legalapvetőbben a családokban jelentkezik. Az élet itt, a családokban dől el.

Mióta szolgál itt, ebben a gyülekezetben?

– Nyolc éve. A Kisalföldön, Malomsokon kezdtük férjemmel együtt. Tizenhárom év után öt év következett Celldömölkön, majd itt.

Mondjon néhány szót családjáról is, kérem.

– Férjem is lelkész volt. Két éve meghalt. Öt gyermekünk van, a négy nagyobb 18 és 23 év között, a legkisebb most kilenc éves. Mindnyájan tanulnak. Az itteni gyülekezetben férjem mellett csak besegítettem, hiszen két lelkész ez a gyülekezet nem bírt volna el. Amikor ő meghalt, meghívtak utódjául.

Mit üzen az újlaki katolikusoknak?

– Nagyon foglalkoztat az ezredforduló. Hogy mi kapjuk a lehetőséget, hogy átlépjünk a harmadik évezredbe. Ezzel kapcsolatban először is kérdéseim vannak. Hogy mi az az érték, amit magunkkal vigyünk? Ami elég az úthoz, elég a megérkezéshez. Hogy igaznak találják-e, hogy a sok személyes ínség, társadalmi és természeti katasztrófa ellenére Isten munkálkodik, s hogy Jézus Krisztus ugyanaz marad tegnap, ma és mindörökké. Hogy ki merik-e próbálni, amit Ő mondott, hogy „veletek vagyok minden nap”. Ennek a biztonságát és megtapasztalását kívánom teljes szívemből minden hívőnek.

Löke János